

De Heraut

van de

Gereformeerde Kerken in Nederland.

Het auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd overeenkomstig de wet van 28 Juni 1881 (Staatsblad N°. 134).

Zondag 28 Juli 1895. N°. 918.

Dit blad wordt geregeld des Vrijdags aan de geabonneerden verzonden. Blijven van medewerkers, ingezonden stukken en alles wat verder den inhoud van dit blad betreft, te adresseren aan de REDACTIE. Abonnementen en Advertentiën aan den Uitgever J. A. WORMSER, Bureau N. Z. Voorburgwal 44, te Amsterdam. Inzendingen die later dan Dinsdag's namiddags te 12 uren worden ontvangen kunnen voor het nummer van die week niet meer in aanmerking komen.

Abonnementen: franco aan huis, per drie maanden f. 1.20. Afzonderlijke nummers aan het Bureau 10 Cent. Abonnementen worden aangenomen door alle Boekhandelaren, Postdirecteuren enz. en aan het Bureau te Amsterdam. Advertentiën: van 1 tot 6 regels 90 Cent; voor elke regel meer 15 Cent. Aanvragen en vermelding van lievelingen en Verslagen van Vereenigingen 10 Ct. p. regel.

„Die nu Gods volk zijt.”

Gij die eertijds geen volk waart, maar nu Gods volk zijt; die eertijds niet ontfermd waart, maar nu ontfermd zijt geworden. 1 Petr. 2: 10.

Geen woord, geen naam, geen klank was in de onderwijzing onzes Heeren gemeenamer, dan zijn roepen van en zijn roepen voor het Koninkrijk der hemelen.

Reeds de Dooper had er op voorbereid, dat het zoo zijn zou. „Bekeert u,” zoo werd elk morgen opnieuw zijn roepen in de woestijn of zijn roepen aan de oevers van de Jordaan vernomen. „Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen.”

En nauwelijks is Messias zelf opgetreden, of van zijn heraut neemt hij terstond de roepstem over, en opent de reeks zijner zaligsprekingen met het zoo aandoenlijk woord: „Zalig zijn de armen van geest, want hunner is het Koninkrijk der hemelen.”

En eenmaal op zijn heilige lippen genomen, is die zalige klank van Jezus lippen niet af.

Reeds in diezelfde berge dringt Jezus het telkens weer naar den voorgrond.

„Zalig zijn ze, die vervolgd worden om der gerechtigheid wil, want hunner is het Koninkrijk der hemelen.”

„Tenzij uw gerechtigheid overvloediger worde dan die der Farizeeën, gij zult in het Koninkrijk der hemelen geen plaats hebben.”

„Wie mijn geboden zal geleerd en gedaan hebben, zal groot genaamd worden in het Koninkrijk der hemelen.”

In het „Onze Vader” is reeds de tweede bede: „Ons Koninkrijk kome.”

Daarom heet het al verder: „Zoekt eerst het Koninkrijk Gods, en al deze dingen zullen u toegevoegd worden.”

Of ook: „Niet een iegelijk die zegt: Heere, Heere, zal ingaan in het Koninkrijk der hemelen.”

En aanstonds weer na de berge: „Ik zeg u, dat velen zullen komen van Oosten en Westen, en zullen tot Abraham en Isaak en Jacob aanzitten in het Koninkrijk der hemelen.”

En zoo gaat het dan voort, al Jezus' redenen, al zijn gelijkenissen, al zijn twistgesprekken door, tegenover vriend en tegenover vijand, in engeren kring of als de schare zich verdringt, altoos weer dat ene Koninkrijk der hemelen, tot hij zelf in het eind getuigt, hoe dit evangelie des Koninkrijks bestemd is, om in de gehele wereld gepredikt te worden, allen volken tot een getuigenis.

Vindt ge nu in die mate, op zoo alles beheerschende wijze, de prediking van dit Koninkrijk der hemelen in de prediking der heilige apostelen, en straks in het getuigenis der Kerk terug?

Stellig niet.

Eer mag men zeggen, dat eerst in onze dagen, nu de afval zoo verontwaardigende evenredigheden aannam, dat veel en altoos spreken over het Koninkrijk der hemelen juist bij hen is teruggekeerd, die met de eeuwenoude belijdenis der Kerk van Christus gebroken hebben.

Voor al de jongste nieuwe leer, die onder Ritschl's naam uit Duitsland ook ons land binnentog, en die feitelijk met heel onze Christelijke belijdenis brak, loopt van dat Koninkrijk der hemelen schier over.

Geen overdrijving, maar een onomstootelijk feit is het dan ook, dat hoe verder in onze eeuw de moderne leugenprofeten van ons eeuwig Evangelie afweken, ze over dat Koninkrijk der hemelen te onuitputtelijker waren.

In dat ene woord lag al hun wijsheid besloten, en als ge bij hun wijsheid maar zweren wildet, school in dien éénen klank al ons heil.

Verbaast u dit?

En maakt het op u den indruk, alsof er onzerzijds dan toch iets van Jezus' goddelijk onderwijs is prijsgegeven; ja, dringt zich onwillkeurig de gedachte aan u op, of die moderne profeten dan toch niet een deel vergeten waarheid verkondigen?

Maar hoe dan met de apostelen des Heeren?

Noch bij Petrus, noch bij Jacobus, noch bij Johannes, noch bij Paulus vindt ge ook maar in de eerste verte dat altoos weer op den voorgrond stellen van het Koninkrijk der hemelen terug.

Het is zoo, ze zwijgen er niet geheel van. Maar toch, lees de redenen van Petrus en van Paulus in de Handelingen, lees en herlees de apostolische geschriften, en niet dan met moeite vindt ge een zeer enkel maal de uitdrukking, het woord, den term zelf van Koninkrijk der hemelen terug.

Waarom ligt dit nu? Begon dan bij hen reeds de afval? Was de indruk van Jezus' prediking bij hen reeds uitgelezen? Zullen de wijzen dezer eeuw moeten opstaan, om Jezus' uitverkoren jongeren, om de dragers van zijn Woord, om zijn getuigen tot aan het einde der aarde te zetten?

Toch moet er voor dit schijnbaar tegenstrijdige één oplossing wezen. En is die er niet?

Of zeg zelf, in een stil, Christelijk huisgezin, hoort ge daar elken morgen en elken avond verhandelen van de mysterien, die God in het huwelijk beoogt, van het verheven karakter dat in het vaderschap, van het zalige dat in de moederliefde ligt?

Maar immers die namen, die alomvattende klanken worden er nauwelijks genoemd, doch in steer daarvan is heel het leven vervuld van de toepassing, van de toelichting, van de uitwerking der heilige krachten, die in die schoone mysterien besloten liggen.

En zoo nu ook was het hier, toen de apostelen aan het woord kwamen.

Zij zijn in dat Koninkrijk der hemelen ingegaan, ze hebben er de zaligheid van genoten, ze hebben er de mysterien van doorgrond, en nu, wel verre van koud en oppervlakkig aan dat woord, aan dien klank te blijven hangen, geven zij in hun geschriften er ons de uitwerking, de toepassing, de volle genieting van.

Onze moderne profeten blijven aan den klank hangen, om er van te maken wat hun lust.

Ze dwejen met een rijk van waarheid,

met een rijk van idealen, met een rijk van hoogere krachten, en dit vage, algemeene begrip prediken ze u dan, als met het „Koninkrijk der hemelen” eensluidend.

Maar zoo oppervlakkig, zoo zinloos en zinledig gingen Jezus' apostelen niet te werk.

Hen beheerschte de Heilige Geest, die in alle waarheid leidt, en daarom hebben zij, in Jezus' naam, al den inhoud, al de kracht, al den rijkdom die in dit „Koninkrijk der hemelen” lag, ontvouwd, ontplooid en uitgewerkt.

Een Koninkrijk sprak voor hen niet slechts van een rijk, maar ook van een Koning, en daarom hebben ze u dien Koning van het Goderijk in al zijn majesteit geteekend.

Die Koning moest koninklijke rechten oefenen, en daarom hebben ze u u voelbaar gemaakt, hoe die Koning van God den Vader zijn kroon ontving en u door zijn eigen bloed gekocht had.

Dat Koninkrijk der hemelen was uit den hemel, op aarde en toch voor den hemel, en daarom hebben ze u den strijd geteekend, die tusschen die rijk van Jezus en het rijk van Satan tot op den bodem van uw eigen hart moest gestreden worden.

Uit den hemel, en daarom hebben ze u de erfenisse der heiligen in het licht ontsloten, als eens in die hemelen dat volle Koninkrijk zou ingaan.

Die Koning stelt de wet en oordeelt naar die wet, en daarom hebben ze u het Woord van dien Koning u op de ziele gebonden, en den schrik voor zijn oordeel u in het hart geworpen.

En, wat alles in zich sluit, een koning heeft onderdanen, geen koninkrijk bestaat zonder een volk, waarvoor die koning in majesteit heerscht, en daarom hebben Jezus' apostelen dat machtige denkbeeld van het Koninkrijk voor u omgezet in de praktische belijdenis, dat de Heere een „verkegen volk” op aarde had, en dat er de eere Gods aan hing, dat „het volk” zich in de wereld vertoonde, zich aan de wereld als zijn volk openbaren zou, en in de wetenschap van zijn volk te zijn, al den rijkdom van dat Koninkrijk der hemelen verwezenlijken zou.

En hier nu ontwaart ge de tegenstelling. Die moderne leugenprofeten zijn niet uitgeleerd over den „schoonen klank van het Koninkrijk der hemelen. Daar dwejen ze met. Die is hun één en alles.

Maar spreekt ge hun van onderdanen van dien Koning in dat rijk, van het gebod en het oordeel van dien Koning, van zijn heerschappij en machtsoelening, dan is er niet één meer die luistert; en gaat ge zoo ver van te gewagen van een volk Gods op aarde, of van met den apostel tot de geloovigen te zeggen: „Gods volk zijt gij, dan bestraffen ze dit uw zeggen als euvelen overmoed, en worden om uw spreken van het volk Gods op aarde, letterlijk bitter.

Bij hen niets dan de ijdele, vage, holle klank, bij de apostelen des Heeren de volle rijke toepassing en uitwerking.

Natuurlijk, Jezus als de Koning sprak minder van het volk, maar van het Koninkrijk. Wij daarentegen, omdat we aan dien Koning als zijn onderdanen onderworpen zijn, gevoelen de kracht der zake eerst recht,

als we er onze hoogste eere in stellen, tot zijn volk gerekend te worden.

Het zijn dan ook met name de Gereformeerden, die deze apostolische waarheid herstellend hebben.

De mystiek-Roomsche vroomheid spreekt veel van de Kerk, van tot het „volk Gods” te behooren, o, zoo weinig.

Luther kende die heerlijkheid nog, maar bij zijn geesteskinderen ging deze rijke gedachte al meer teloor.

Ook de Methodist en de Ethische gewaagt er hoogst zelden van, en is zelfs bang, om het moedig en volgemeend uit te spreken, dat zij die gelooven, het volk des Heeren zijn.

Bijna alleen Calvijn greep ook deze apostolische gedachte zoo ten volle aan, en durst ze zoo moedig te verwerkelijken, dat nu nog, na drie eeuwen, onder ons Calvinisten die gedachte leeft, bezielt en spreken de betekenis heeft.

Natuurlijk met een schaduwzijde. Ge kunt niet in het volle licht der waarheid gaan staan, of de schaduw wordt vanzelf geworpen. Waar de belijdenis is komt de hypocrisie. Alleen op den akker der vroomheid groeit het onkruid van het Farizeïsme.

Zoo nu ook hier.

Waar dit denkbeeld van tot het volk Gods te behooren nog leeft en krachtig werkt, ligt de geestelijke hoogmoed aan de deur van het hart op de loer.

Een volk Gods, niet om als trouwe onderdanen den Koning te dienen, maar om eigen naam groot te maken.

Toch versagen we daarom niet, en geven de schoone, de bezielende gedachte van tot het volk van God te behooren niet prijs.

Uit die gedachte leven we.

Daar werkt onze roeping in.

Een gansch ongemeene, saamsbindende kracht wordt ons uit die heerlijk gedachte geboren.

En waar Satan ons ook deze rijke gedachte tot zonde wil maken, daar rijst ons onmiddadig smeekgebed op tot Hem, die ons met zijn bloed gekocht heeft, of Hij als onze Koning, ons zijne onderdanen voor het vallen in dien strik van Satan bewaren wil.

Uit de Pers.

Namen we verleden week een schrijven van Ds. Fernhout uit de *Utr. Kerkbode* op, waarin over den Zondagsarbeid werd gesproken, thans moge hier een woord van Ds. Feringa uit de *Zuidh. Kerkbode* volgen, dat over de Classicale Zondagsdagen handelt.

Ds. Feringa dan schrijft:

Onder de verblijdende teekenen van onloochenbaar toenemende belangstelling in de Zending onder kerken onder Heidenen en Mohammedanen behoort ook de in het oorspronkelijke Zondagsdag, het aantal Classicale en Provinciale Zondagsdagen. Tegen enkele in vroeger jaren (bijv. elk jaar in Noord-Brabant en Limburg), en waar vaak deze Zending nog meer (bijv. te Harting) een van de vele punten ter behandeling was, vindt men nu bijna elke maand verslag van een of anderen Zondagsdag in de kerkelijke bladen.

Een tweede gunstig teken is voorzeker, dat daarbij steeds meer door de kerken samenwerking en voorlichting van de door haar in Generale Synode benoemde Deputaten wordt gezocht. Zoo werden genoodigd: Ds. Van der Valk in Goes, Ds. Don-

ner in 's Gravenhage, Ds. Bouma in Middelburg, Ds. Van Haeringen in 's Hertogenbosch, Ds. Lion Cachet, Ds. Lindeboom, Ds. Feringa en anderen meer elders. Bewijs, dat het der kerken met haar belangstelling ernst gaat worden, en dat zij den arbeid voor hare Deputaten willen mogelijk maken, door met hem in steeds nauwer verbinding te zijn.

Een derde gunstig teken mag wel genoemd worden, dat deze Zondagsdagen niet tot een deel van het land beperkt blijven. Uit de laatste maanden, maar eenige uitkerende, noemen wij u den Helder, Sneek, 's Gravenhage, Bolsward, Kollum, (terwijl te Winschoten over de vraag is gesproken, maar eerst eenige voorbereiding gewenscht), Goss, Dinteloord, Middelburg, (een voorstel te Zwolle), Zeist, Alkmaar, 's Hertogenbosch.

Alroo in een van de tien Provincien zulke dagen gehouden. En in twee vorstendommen ernstig behandeld. Terwijl de gemeentelijke Zondagsdag te Arnhem het Zondagsfeest te Grooten- en Klein- en de voorgenomen Zondagsdag te Nijkerk maken, dat Gelderland waarlijk niet achteraan komt, en het getal Provincien dus klimt tot zeven (of negen). Alleen van Drenthe is (mogelijk door vergissing onzerzijds) ons in deze niet bekend.

Just deze algemeene deelneming en overstemming maken wenschelijk, dat de vraag der inrichting van zondagse Zondagsdagen of Zondagsconferentien eens nader onderzocht worde.

Sommige van deze vergaderingen toch zijn alleen voor hare stichtende en adviseerende leden toegankelijk; sommige geheel publiek. En al naar de samenstelling der vergadering is, is ook de indruk door de behandelde punten gegeven verschillend. En ook weer verschillend het antwoord op de vraag: Welke onderwerpen in bespreking moeten komen, of het referaten of toespraken moeten zijn, of er debat bij te voeren is, en hoe ver men met het debatteren en met het vragen en geven van inlichtingen moet gaan.

Nu wordt uiteraard de inrichting van zulke Zondagsdagen verschillend geregeld al naar men zich het doel daarvan verschillend voorstelt. De vraag is dus: Welk doel men wel voornamelijk bij deze dagen beoogt moet.

In het algemeen natuurlijk: De belangstelling in de Zending wekken of versterken, opdat er gebed en in woord medeleven, gaven en overgave medewerking voorkome in steeds wijder kring. De tijd moet komen, dat men zich geen belijding lid van een der Gereformeerde kerken in Nederland kan denken, die niet aan de Zending dezer kerken onder Heidenen en Mohammedanen medewerkt. Verstaan en beleeft moet worden wat maar al te lang vergeten is, dat elk gedoopte reeds krachtens dien doop en voorts bovendien krachtens zoo menig direct bevel des Heeren, verplicht is de zaak der Zending ter harte te nemen in het verband, waarin die gedoopte door den Koning der kerken in zijn slagorden is geplaatst. Alleen: zoo komt Jesaja 49 vers 6 tot zijn recht, dat onze conscientien er niet met zware schuld van verzuim door gedrukt worden.

Maar hoe wordt nu dit algemeene doel het best bereikt?

En bij het overwegen dezer vraag, komt het ons voor, dat op de hier en daar gevolgde wijze van inrichting wel eenige aanmerking te maken is.

In menigen kring toch meent men, dat het dagen van zulke een Zondagsdag ligt in het opgevoel steunen van een groot aantal hoorders. Verre zij van ons, dat niet op hoogen prijs te stellen. Maar de vraag rijst dan toch of dit doel niet minstens evenveel bereikt wordt door een *klassiek* Zondagsdag of een Zondagsdag in een kerk. Vraag en verberg nu maar diezelfde overtuiging, die men nu voor een alomvattende Classicale of Provinciale Zondagsdag begeert, dan zal de uitkomst vermoedelijk beter zijn dan thans, nu zij wel eens eenige teleurstelling oplevert. De keus der onderwerpen, de wijze der behandeling, de bepaling van tijd en duur der vergadering, de aard der gevraagde of gegeven inlichtingen — 't zou dan alles meer in overeenstemming zijn met de behoeften van de plaats en de omringende kerken.

Nu echter zoekt men vaak te zeer theoretische onderwerpen in zulke een kring behandeld te krijgen, of zoekt vragen en inlichtingen, die voor beantwoording niet vatbaar zijn in zulke een samenkomst, waar zooveel niet op de hoogte zijn, en daarbij niet tot aanbelijde behandeling van zons zoo teere en ingewikkelde vragen gereopen of be-

Apostel Paulus en Augustinus, dat wat men in dit sacrament geniet brood is; maar wat men daardoor geniet met waar geloof, het waarachtige lichaam des Heeren Christus is.

Betreffende de beeldenverering zijde hij, dat men die niet kon handhaven zonder groote afgoderij en godslastering. God wil in geest en in waarheid gediend worden.

Van de bedevaarten was zijn gevoelen, dat alle kinderen Gods vooral tweemaal bedevaarten moesten zoeken, n. m. die om het Woord Gods te hooren en die om de werken der liefde jegens alle nooddriftigen te beoefenen. Ook tegen de orgels in de kerken voor Thorpe uit. Met een beroep op de uitdrijving der pijpers uit de woning van Jarius, wiens dochtertje gestorven was, beweerde hij, dat het orgelspel het vleesch streelde en van de geestelijke genieting des Woords Gods afleidde.

De gelovigen tienden der priesters noemde hij oudtestamenteel. Vrijwillige gaven zoo het volk geven aan hen, die het Woord Gods predikten.

Nadat nog over andere punten z. a. den eed gesproken was, verklaarde de aartsbischop, dat Thorpe een onverbeterlijke keiter was, die hard behandeld moest worden.

Toch werden nog pogingen aangewend, om den martelaar tot herroepen te bewegen. Bedreiging noch belofte hadden enigen invloed op hem.

Toen werd hij weggevoerd en in een onreine cel gebracht. Daar verblijde hij zich, dat hij daarbij geacht was, om voor den naam des Heeren smaadheid te lijden. Na een trefend gebed, maakte hij zijn testament. Toen beval hij zijne ziel den Heere, en gaf zijn lichaam sijnen beulen over, om het te pijnigen, zooals zij wilden.

Sommigen zeggen, dat hij daarop verbrand is, anderen daarentegen beweren, dat men hem van honger had laten ontkomen in de gevangenis. Hoe dit echter zij, dit staat vast, dat Thorpe martelaar werd voor den naam en de zaak des Heeren en in zijn sterven Hem verhoerlijkte, die hem gekocht had met Zijn bloed.

DE GAAY FORTMAN

De Martelaren.

CXCIV.

WILLIAM THORPE.

Onder de leerlingen van John Wicliffe, die om den naam des Heeren gedood werden, moet vooral William Thorpe genoemd worden. Omtrent zijne jeugd melden ons de boeken der martelaren weinig. Slechts is ons bekend, dat zijne ouders er zeer opgesteld waren, dat hij priester zou worden. Hemzelf stond dit tegen. Toen hij eindelijk aan den wensch zijner ouders toef, was het onder voorwaarde, dat hij zich zou mogen stellen onder de leiding van de godzaligste geestelijken en geleerden. Dit werd hem toegestaan. Daarom verbond hij zich aan John Wicliffe en studeerde te Oxford. Hij werd een geleerd man, leefde godzaalig en eenvoudig en verkondigde het Evangelie met grooten ijver.

Dit verdroot Thomas Arundel, aartsbischop van Canterbury van 1353-1413. Deze toch, een man van aanzienlijke familie, die spoedig tot de hoogste kerkelijke bedieningen in het pausdom kwam, was een hevig vervolger der Wicliffieten, stelde voorts een inquisitie-rechtbank te Oxford in, en verdeelde het verbanden van ketteren. Nauwelijks had hij van Thorpe's zuivere prediking gehoord, of hij nam hem te Londen gevangen in den jaare 1397. Kort daarop viel echter de kerkvromt in ongenade bij koning Richard II, en werd hij van hooft verzaad werd beschuldigd, verbanen. Hieraan dankte Thorpe zijne bevrijding door Robrecht Braybroke, bisschop van Londen.

Daarop zette de martelaar zijn taak voort en predikte het Evangelie, vooral in het noorden des lands, totdat hij wederom te Shrewsbury in het graatschap Salop of Shrop

werd gevangen genomen. Na eenigen tijd in den kerker van Saltwood doorgebracht te hebben, werd hij in de maand Augustus van het jaar 1407 voor Thomas Arundel gebracht. Deze was toen wed aartsbischop van Canterbury. Slechts twee jaren had de koninklijke ongenade geduurd; daarna was hij niet alleen in zijn oude ambt hersteld, maar bovendien legat des pausen en kanselier van Engeland, de hoogste betrekking van geheel dit koninkrijk geworden.

De aartsbischop liet, eer hij Thorpe begon te onderwerpen, alle leken heengaan en hield slechts eenen geestelijke uit Londen en twee geleerden bij zich.

Daarop eischte hij, dat de martelaar een eed zou doen op het Evangelie, dat hij aan de geboden van Rome's kerk zou gehoorzamen. Thorpe zeide, dat hij hierin een bewijs zag, dat de kerkvromt hem voor eenen ketter hield. Hij verzocht hem dus zijne geloofsbelijdenis te mogen doen hooren. Toen dit verzoek was toegestaan, sprak hij de 12 geloofsartikelen uit, daaraan telkens een korte verklaring toevoegende. Bij het artikel over de kerk verklaarde hij zich bereid, zich te onderwerpen aan de kerk van Christus, die vleesch van zijn vleesch en been van zijn beenderen is. Hij eindigde niet te zeggen, dat hij bereid was, elke dwaling te herroepen, die hij mocht belijden, mits zij hem als zondig uit de Schrift werd bewezen. Eenen eed te doen op het boek, dat hem voortgehouden was, achtte hij in strijd met het Woord Gods, dat elken anderen eed verbood dan bij den Almachtige. De aartsbischop drong den eed op het Evangelie, dat het Woord Gods is, aan, en wilde, dat hij de dwaling der Lothards afwerpen zou, en beloven al de ketteren aan te geven, welke hem bekend waren. Nog eens weigerde de martelaar dit, beweerde, dat hij geen verrader wilde zijn als Judas.

„Gij zijt een verharde booswicht,” voegde hem Arundel toe. „De duivel heeft zoo uwe zinnen beneveld, dat gij de waarheid niet kunt kennen, noch de genade, die wij u aanbieden.” Ondanks deze harde woorden bleef Thorpe kalm en beraden bij zijne belijdenis. Hij wist, zoo erkende hij, dat de macht van Rome groot en verschrikkelijk was.

Mannen als Bughouth, Hereford, Turvey en de Repington, die eens ijverige verkondigers der waarheid waren geweest, hadden dien macht gevoeld en waren voor haar bereken. Het lokas van hooge kerkelijke bedieningen was voor de meesten hunner noodloosig geweest. Arundel achtte de genoemde mannen wijs, doch Thorpe heette dit ene wijsheid der wereld, die dwaasheid voor God is.

Verbitterd door den tegenstand, dien hij van den martelaar ondervond, gaf de aartsbischop na het bovengenoemde gesprek een teeken aan eenen der priesters en vroeg hem, om de uit Shrewsbury opgezonden acte, waarin de ketterijen van Thorpe waren opgesomd. De geestelijke las haar met luider stemme voor: „Den 3den Zondag na Paschen 1407, kwam William Thorpe in Salop aan en leerde daar openlijk in de kerk van St-Cedde de volgende leestellingen:

- 1 dat het brood in het sacrament des altaars na de consecratie brood blijft.
- 2 dat men geen beelden behoort te aanbidden.
- 3 dat men geen bedevaarten behoort te doen.
- 4 dat de priesters geen recht hebben zich de tienden toe te eigenen.
- 5 dat het niet geoorloofd is te zweeren!

Na de lezing dezer beschuldiging verklaarde Thorpe, dat hij, noch in het openbaar noch in het particulier, zoo gesproken had. De aartsbischop hield vol, dat hij meer geloof hechtte aan de getuigenissen, hem uit Salop gezonden, dan aan die van den martelaar.

Daarop begon het onderzoek naar de verschillende punten, die in de aanklacht vermeld. Aangaande het eerste punt zeide Thorpe: „Terwijl ik op den stoel stond en predikte, klom de schel van de mis.” Toen liep het volk te hoop en verlieten velen de predikatie. „Toen heb ik mijne hoorders toegesproken en gezegd: „Broeders in Christus, die levende kracht des sacraments, die in het geloof bestaat is immers veel krachtiger, dan wat men met de oogen alleen ziet. Daarom moet gij veeleer hier blijven en naar de zaligmakende prediking van het Evangelie luisteren!” Toen hem de aartsbischop vroeg, wat hij dan van het brood in het Avondmaal oordeelde, beriep hij zich op den